

Géczi János

A KETTŐS IGAZSÁG

Marrakeshben gipszből faragták ki
a cellajtó szemöldökfáját,
belevertem, mert nem hajtottam le
a fejemet, s letört az éléből
a darab, amelyet azóta is,
emlékeztetőként, a köpenyem
alsó sarkába bevarrva hordok.
Szobád akkora, mint a fapriccsed.
Miattad olvastam, hogy megtudjam,
honnan van a gazellában elég
erő, Averroes, az újra és
újra eliramláshoz. Ráleltem
a forszra: fényből és árnyékból
készül az örök mozgás, amelyet
sorról sorra szabad szövegezni.

Aláfaragott, húsos kőlevél,
patkóiv, fatábla, ónixalkotás,
a dús díszítés itt Cordobára,
amott Marrakeshre emlékeztet.

Averroes! Mindkét sírodnál jártam,
s ahol Arisztotelészt tanítasz
a rendről, az iskoláidban is.
Aki, tudod, két lassú út vezet
a valósághoz, de hogy azokon
egymást követően kell haladni,
vagy egyszerre, a jobb lábbal
itt, bal lábbal ott, azt nem! A hitén
vagy a tudásén kell-e kezdeni,
ha egymás után, s majd a tudásén
avagy a hitén jó megérkezni?

A kettős igazság nem téged űz,
hanem azokat, akik hajszolnak
téged. Ők azok, akik nem tudják,
a Teremtőt kergetik a házak,
fasorok és paloták moszlim
labirintusában, hogy nemes vadként
leterítsék és mohón szétosszák,
holott, mivel átfordított betűk
nyomában sétálnak a városban,
avagy parkokban a gazella után.
Idővel megfordítja őket, hogy
a tükörrírást silabizálják.

A királyi udvarban orvosnak
kell lennie ahhoz, hogy ne metszék
el a filosz torkát Cordobában.

Averroes! A vörös-fehér csíkos
boltívek alatt miért, hogy pogányt
olvasva találsz kérdést testvérenek
a kérdéssre: Nehogy azt az utat
járjad, amely kígyóként felfalja
a másik utat, amely ugyanúgy
a te céloddhoz vezetett volna.